

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 31/07/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 203

Hòa Thượng dạy chúng ta rằng thân thì phải gần với thân Phật và tâm thì phải khai mở được tâm Phật. Thân Phật là thân oai nghi đi đứng nằm ngồi đều luôn ở trạng thái chuẩn mực, quy củ, đức hạnh và trong đời nhân xử thế tiếp vật, hành động tạo tác đều luôn có chuẩn mực, phép tắc. Việc này rất quan trọng vì hằng ngày chúng ta tuy học đạo Thánh Hiền, giáo huấn của Phật Bồ Tát nhưng chỉ làm ra hành nghi, biểu pháp sai lầm. Thế mới biết được rằng đạo tâm của chúng ta ngày một thoái chuyển chứ không tiến bộ.

Chúng ta có cơ hội tiếp xúc Phật pháp chính quy, được học chuẩn mực Thánh Hiền một cách chính quy, thế nhưng dần dần đạo tâm của chúng ta đang tan nhạt, ích kỷ càng ngày càng lớn, càng lúc càng tình chấp, “*tự tư tự lợi*”. Đó là lý do vì sao Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền không thể phát dương quang đại. Đáng lẽ ra, chúng ta được tiếp nhận Phật pháp và giáo huấn Thánh Hiền thì càng lúc “*cái ta*” và “*cái của ta*” nhỏ đi, lợi ích xã hội, lợi ích chúng sanh lại lớn hơn.

Người học chuẩn mực Thánh Hiền được Hệ Thống tổ chức lễ cưới đúng bài bản, đúng tiêu chuẩn thì bây giờ còn mấy người? Họ đến với Hệ Thống, được rạng tỏ vinh tông nhưng lại không có một chút tâm tri ân, báo ân để phụng trì Phật pháp, phụng trì Thánh Hiền, phụng trì chúng sanh. Người được học chuẩn mực Thánh Hiền mà còn không mang tâm tri ân báo ân vậy thì chúng ta bảo người thế gian phải mang tâm tri ân báo ân là điều rất khó.

Cho nên Hòa Thượng dạy thân phải gần với thân Phật, thân Phật là thân Giới Định Huệ. Gần với thân Phật nghĩa là đời sống phải chuẩn mực hơn, đời nhân xử thế, đời người tiếp vật phải chuẩn mực hơn, càng lúc càng khiêm cung, khiêm hạ hơn. Hòa Thượng từng dạy rằng: “*Độ chúng sanh chính là phục vụ chúng sanh. Dùng tâm gì để phục vụ? Dùng tâm cung kính, tri ân mà phục vụ*”.

Ngài cũng khẳng định tâm thì phải khai mở được tâm Phật. Tâm của Phật là “*Định*”, là tâm “*Thanh Tịnh*”. Trong tâm “*Thanh Tịnh*” thì nhất định không có ô nhiễm bởi bất cứ thứ gì. Người xưa từng dạy: “*Năm đầu mới học Phật, Phật ở ngay trước mặt. Năm thứ hai học Phật thì Phật ở ngoài hiên. Năm thứ ba học Phật thì Phật đã về Tây Phương*” còn mình ở lại đây chìm đắm trong danh lợi. Ngày ngày chúng ta được học mà còn lui sụt, hướng hồ chúng sanh chỉ học đòi theo dục vọng của thế gian.

Ngay khi thân chúng ta đề khởi được thân Phật, tâm chúng ta khai mở được tâm Phật thì hành nghi đi đứng nằm ngồi của chúng ta đã làm ra biểu pháp độ chúng sanh mà không cần chúng ta phải nói. Nói thật nhiều là sai rồi. Quan trọng là người ta nhìn vào hành nghi của mình là họ đã sanh ra sự ngưỡng mộ.

Hòa Thượng nói: ***“Kinh Vô Lượng Thọ là Giới Định Tuệ tam học đầy đủ nên chúng ta đặc biệt mang phẩm 32 đến phẩm 37 làm thành khóa tối. Nội dung của nó chính là Giới luật, mỗi ngày đọc tụng, phản tỉnh, cải lỗi, y giáo phụng hành chính là thân gần với thân Phật.***

“Chúng ta lại đem phẩm thứ 6 gồm 48 lời nguyện của Phật định thành thời khóa sớm. Bốn mươi tám nguyện là tâm nguyện của Phật, cho nên chúng ta có thể khai mở tâm của mình giống như tâm của Phật, nguyện của mình giống như nguyện của Phật, giải hành của mình giống như giải hành của Phật. Vậy thì mới là đệ tử chân thực của A Di Đà.”

Hành giả niệm Phật như vậy mới chắc chắn nắm được phần vãng sanh, đâu phải niệm hữu khẩu vô tâm mà thành tựu được. Trước đây có người luôn dẫn chúng niệm Phật nhưng đến khi lâm chung thì không niệm Phật và không cho ai niệm Phật hoặc có người chết tức tưởi mặt mũi xám xịt, thân thể cứng đờ. Những việc này lẽ ra phải được nói ra để cho người ta có tâm cảnh giác vì sao niệm Phật mà ra nông nổi đó? Vì họ càng niệm thì càng *“tự tư tự lợi”*, càng hưởng thụ *“năm dục sáu trần”*, càng *“tham sân si ngạo mạn”*.

Giáo huấn của Phật được đặt trên nền tảng của tâm thanh tịnh. Đệ tử của Phật phải tu tâm thanh tịnh. Thân thì phải trải qua Giới Định nghiêm túc. Đây là chỗ khác biệt với Ma, Ma thì tùy thuận tập khí phiền não, thỏa mãn hưởng thụ *“năm dục sáu trần”*, *“tham sân si mạn”*. Cho nên Hòa Thượng dạy lấy phẩm 32-37 làm thời khóa vì nội dung về giới luật, tụng mỗi ngày một lần để phản tỉnh, cải đổi, y giáo phụng hành chứ không phải tụng để có số lượng, không phải tụng để có công đức với Phật. Còn phẩm 6 là tâm nguyện của Phật làm thành thời khóa sớm để chúng ta tâm, nguyện, giải, hành đồng với Phật, chứ không phải thuận theo tập khí phiền não.

Phật và đệ tử của Phật đều có thần thông nhưng các Ngài không dùng thần thông độ chúng sanh mà dùng thân tu hành giới luật để độ. Ma có thần thông và dùng thần thông để chiêu dụ. Phật nghiêm cấm các đệ tử dùng thần thông. Cho nên ai dùng thần thông thì đó là Ma. Ngày nay chúng ta biết rằng có rất nhiều người sử dụng thần thông để chiêu dụ tín đồ như có người bị tai nạn nằm im tại chỗ mà họ đến và đọc một câu gì đó là người bị tai nạn kia có thể đứng dậy đi lại được bình thường. Đây chỉ là trò ảo thuật đơn giản.

Thời đức Phật còn tại thế có câu chuyện rằng một vị nữ quý la sát thường ăn thịt trẻ con, đến một hôm, con của bà ta chết, bà ta gào khóc thảm thiết và tìm đến Phật xin

Phật rủ lòng từ bi cứu sống con của Bà. Phật nói là Phật sẽ cứu nếu như bà có thể xin được một nắm tro bếp trong một gia đình nào chưa từng có người chết. Bà đi tìm trong các gia đình nhưng không gia đình nào mà chưa từng có tang. Phật liền giảng sự thật cho bà hiểu rằng “*Sinh lão bệnh tử*” là định luật kiếp người mà không ai có thể thoát, và chẳng ai có thể cứu được. Ma thì xảo quyệt và làm cho mọi người tin bằng cách là vậy đó. Nhưng khi chúng ta tin rồi thì phiền não vọng tưởng vẫn còn nguyên và vì thế mà khổ đau vẫn còn nguyên, con đường đến với giải thoát chỉ là ăn bánh vẽ. Chúng ta tưởng mình đã an lạc, vui vẻ, buông xả, không dính mắc mọi thứ nhưng thật ra vẫn còn nguyên. Thật ra là chính mình gạt mình, trong nội tâm vẫn đầy trống vắng và đau khổ.

Hòa Thượng nói: “***Một câu A Di Đà Phật cho dù là nhiệm lớn tiếng, niệm nhỏ hay niệm thầm thì âm ba của nó chấn động tận hư không khắp pháp giới. Phật hiệu đầy đủ thiện căn nên gọi là tất cả thiện căn, chính là thiện căn của 10 phương tất cả chư Phật Bồ Tát, cho nên niệm một vị Phật là niệm tất cả chư Phật.***

“***Cho nên công đức chân thật của người niệm Phật là bất khả tư nghĩ. Người chân thật niệm Phật làm sao mà không thể vãng sanh chứ? Thế nhưng đáng tiếc rằng người niệm Phật tuy nhiều nhưng lại ít người biết về cảnh giới thù thắng của nó như thế nào!***”

Âm ba của tiếng niệm Phật châu biến khắp pháp giới. Niệm một câu “***A Di Đà Phật***” là niệm 10 phương tất cả chư Phật. Cho nên công đức niệm Phật chân thật là bất khả tư nghĩ, thế nhưng ít người biết sự dao động của âm ba câu Phật hiệu mạnh mẽ và rộng lớn đến vậy nên họ phát ra tâm lượng quá nhỏ nên xung động không lớn. Người niệm Phật nhiều nhưng người biết cảnh giới thù thắng của niệm Phật không nhiều nên họ không có năng lực.

Hòa Thượng nói: “***Phật hiệu là đầy đủ tất cả các thiện căn. Thiện căn chính là thiện căn của tất cả chư Phật Bồ Tát ở 10 phương đã tu.***” Vậy thì một hành giả niệm Phật là đã có đầy đủ thiện căn, cho nên chỉ niệm một câu “***A Di Đà Phật***” chính là đã niệm tất cả 10 phương chư Phật. Vì thế chính ta mới biết người niệm Phật có công đức to lớn không thể nghĩ bàn. Chính vì không biết nên rất nhiều người đã bỏ pháp tu này. Người niệm Phật vài chục năm giờ chuyển sang niệm một câu mà không ai hiểu tiếng. Chúng ta phải hiểu rằng tu học Phật pháp phải làm trên cơ sở Kinh đã nói, do sự truyền thừa rõ ràng tới các bậc tu hành và bao đời tổ sư đại đức. Tránh trường hợp trở thành chuột bạch cho các cách tu mới.

Hòa Thượng nói: “***Trên Kinh Hoa nghiêm nói rằng hương của tâm Bồ Đề có thể dứt trừ được tham sân si và các u buồn, não phiền. Chúng ta được đầy đủ trí tuệ thanh lương - câu nói này cũng ít có người thể hội được.***”

Rõ ràng là một người chân thật phát tâm Bồ Đề, sẵn sàng vì Phật pháp mà phát dương quang đại, vì chuẩn mực Thánh Hiền mà nỗ lực thì hương thơm đó có thể thanh

trừ được tham sân si. Chân thật phát tâm thì làm gì còn tâm để khởi tham sân si và chẳng có thời gian rảnh để khởi ưu phiền. Tuy chúng ta chưa đạt được cảnh giới này nhưng chúng ta hiểu rằng mình phải hướng đến nó. Trong mỗi chúng ta vẫn còn đầy bệnh khổ nhưng chúng ta không có thời gian để nghĩ đến bệnh nên bệnh chẳng phát tác.

Hòa Thượng nói: **“Người mà càng chân thật thể hội được điều này thì tâm thanh tịnh, tâm an lạc càng được sâu hơn.”** Khi một người phát tâm Bồ Đề, trên cầu Phật đạo dưới độ chúng sanh là tâm rộng lớn thì họ sẽ không còn tâm ảo danh ảo vọng, **“tự tự lợi”**, **“danh vọng lợi dưỡng”**, tâm càng tự tại hơn.

Ngài tiếp lời: **“Đại sư Thanh Lương nói trong Số sao của Kinh Hoa Nghiêm nói đến 10 loại hương đức hạnh. Trước tiên là nhắc đến hương phát tâm Bồ Đề. Tâm Bồ Đề là gì? Là tâm giác ngộ. Tâm giác ngộ là tâm gì? Thứ nhất giác ngộ sinh tử luân hồi là đáng sợ, thứ hai giác ngộ niêm Phật là nhất định vãng sanh. Chỉ cần đem hai điều này hiểu cho thấu đáo thì chính là phát tâm”**.

Hương đức hạnh là có thể bay ngược gió, lan tỏa khắp muôn phương. Bác Trọng của chúng ta có đến hơn 100 đoàn quốc tế đến để viếng Bác, có đoàn còn đến tận nhà để chia buồn với người thân, đây chính là hương đức hạnh của Bác đã bay khắp muôn phương. Chúng ta không cần hỏi ai rằng mình niêm Phật có thể vãng sanh hay không mà chúng ta biết rằng mình niêm Phật nhất định vãng sanh mà vãng sanh thì nhất định sẽ thẳng đến thành Phật.

Hòa Thượng nói: **“Nếu phát được tâm là: Ta bằng lòng rời khỏi tam giới này (Dục giới, sắc giới và vô sắc giới), ta bằng lòng vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc để thành Phật thì đó chính là tâm Bồ Đề. Hương của tâm Bồ Đề là hương đầy đủ từ nơi tự tánh của chúng ta. Hương này phổ biến khắp pháp giới, chư Phật đều có thể nghe được.”**

“Nếu bạn phát tâm thành Phật thì chư Phật 10 phương nhất định gia trì cho bạn” cũng vậy nếu chúng ta phát tâm độ chúng sanh, phục vụ chúng sanh không có chút gì **“tự tự lợi”** hay **“danh vọng lợi dưỡng”** thì tất cả chư Phật cũng gia trì vì đó làm tâm Phật.

Hòa Thượng nói: **“Bạn phát được tâm chân thành thì chư Phật sẽ giúp bạn thuận lợi hoàn thành được đại nguyện ở ngay trong đời này”**, như vậy chúng ta hoàn toàn yên tâm rằng chúng ta làm việc gì chân thật lợi ích chúng sanh thì sẽ có chư Phật 10 phương gia trì, long thiên thiện thần ủng hộ. Đừng bao giờ nghĩ rằng mình sẽ không làm được vì nếu chân thật vì chúng sanh, không vì ảo danh ảo vọng thì nhất định sẽ làm được.

Nhiều lần Hòa Thượng nói thân này là của ta, tâm này là của Phật. Ta cho Phật mượn thân này. Nếu ta dùng thân để hưởng thụ, để đọa lạc là sai rồi. Một khi đã giác ngộ thì ta cho Phật mượn cái thân này để làm những việc phục vụ chúng sanh, lợi ích

chúng sanh. Phát ra được tâm này thì chư Phật 10 phương liền nghe thấy, nhất định sẽ gia trì, hộ niệm để chúng ta hoàn thành đại nguyện của mình.

Bài học hôm nay Hòa Thượng sách tấn chúng ta đọc thành thời khóa tối từ phẩm 32-37 của Kinh Vô Lượng Thọ, đề cập đến giới luật, là để chúng ta nhớ được Phật dạy mà phản tỉnh, cải đổi, y giáo phụng hành. Khi chúng ta phát tâm Bồ Đề thì tâm đó phát ra mùi hương xông khắp pháp giới chư Phật, Bồ Tát. Chúng ta nhất định sẽ được chư Phật Bồ Tát, long thiên thiện thần ủng hộ.

Còn nếu chúng ta làm việc mà vẫn thấy đầy ắp chướng ngại, khó khăn là biết chúng ta đã rơi vào “*danh vọng lợi dưỡng*”, đã “*vì ta*” mà làm chứ không phải toàn tâm toàn lực “*vì người*” mà làm. Hòa Thượng cũng nhắc đến âm ba của câu “***A Di Đà Phật***” có thể châu biến khắp pháp giới cho nên nếu chúng ta khởi niệm một câu “***A Di Đà Phật***” bằng một tâm chân thành thì Cha mẹ quá khứ, thân bằng quyến thuộc của chúng ta đều có thể được tiếp nhận.

Hằng ngày khởi tâm động niệm, ý niệm của chúng ta cũng có thể tạo ra được vô lượng phước báu. Ngược lại, chúng ta cũng có thể tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp. Cho nên mùi hương của sự phát tâm châu biến tận hư không khắp pháp giới. Tất cả chư Phật Bồ Tát, long thiên thiện thần đều nghe thấy. Do đó, ngày ngày chúng ta phải dụng tâm “*Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi*”. Mỗi lần khởi tâm là chư Phật Bồ Tát đều biết. Mỗi khởi tâm đều là tạo vô lượng vô biên công đức phước báu.

Tuy nhiên tâm chúng ta hay lui sụt, không bền vững. Khi có cơ hội trong tay thì chúng ta huyễn lộng, không làm theo cách làm mà Phật Bồ Tát đã dạy là đem tâm “*Chân thành, Thanh Tịnh Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi*” để làm mà chúng ta đem tâm mình hướng về tập khí xấu ác của mình./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!